

„..... Na tento chrám se kdysi nadávalo velmi urputně, neboť jej stavěl hýsek, který měl dosti drzosti, aby pozměnil půdorys proti pravidlu. Znalý jsme tohoto stavitele a můžeme říci, že se nám líbil, jakkoli byl poněkud prostopášný.“

„Jakže,“ děl starý pán, „tento kostel je pochyben a proti předpisům dobrého stavitelství? A tuto věc jsem zpozoroval až dnes.“

„Zpozoroval jste ji velmi správně,“ pravila dáma, „avšak uhodnete, že tento můj klobouk sloužil devatero sezón jako výstřední bouřlivák? Ach, můj milý, on i bazilika se vžily, a jejich provinění se stala řádem světa. Neboť, ať poznovu dím, čas propůjčuje důstojnost i zrudám.“

in

Vančura, Vladislav. Rozmarné léto. Praha : Československý spisovatel 1981, 7.vydání, 122 s. 22-007-81, s 8 - 9